

Presisering av regelverket om egenbetaling for studieturer e.l.

Vedtatt av prorektor for utdanning 6. mars 2018 (rektorvedtak, sak 2017/23787)

Kunnskapsdepartementet definerer studieturer slik:

reiser og opphold utenfor det faste studiestedet, eksempelvis skitur, skredkurs, feltkurs, tokt, ekskursjon og lignende. En studietur kan være obligatorisk eller frivillig.

(jf. Brev fra Kunnskapsdepartementet 7. juli 2017)

Følgende skal legges til grunn angående studieturer og egenbetaling:

1. Obligatoriske studieturer

Det kan ikke kreves egenbetaling ved obligatoriske studieturer. Dette innebærer at det ikke kan kreves egenbetaling for utgifter til turen, f.eks. kostnader til transport, boutgifter, inngangsbilletter. Dette gjelder også utgifter til turer i nærområdet som medfører ekstra kostnader til reise utover vanlig bussbillett. De samme reglene gjelder uavhengig av om det er emner som er obligatoriske eller valgbare i studieprogrammet og om studieturen er i Norge eller i utlandet.

2. Utgifter til mat og drikke

Studentene kan selv dekke utgifter til mat og drikke som eventuelt tilbys under turen. Studentene kan også selv velge å ta med egen mat og drikke. Hvis fasilitetene ikke er slik at egen mat og drikke kan medbringes, f.eks. på feltarbeid, kan studentene pålegges å dekke utgifter til mat og drikke.

3. Frivillige studieturer

Institusjonen kan tilby frivillige studieturer som studentene betaler for selv, forutsatt at det tilbys et tilfredsstillende alternativt faglig opplegg for de som ikke ønsker å være med på turen. Dette skal gi studentene nødvendig læringsutbytte for studiet. Dersom fakultetet ikke tilbyr et alternativt faglig opplegg, må fakultetet dekke utgiftene fullt ut som om turen var obligatorisk. Institusjonen anses å tilby studieturen dersom studieturen skjer i regi av institusjonen, dvs. at studieturen har et faglig innhold/opplegg som er godkjent av institusjonen, at det deltar ansatte fra institusjonen eller at institusjonen bidrar til dekning av utgifter.

Utgifter knyttet til frivillige turer skal ikke være urimelig høye. Ved vurderingen av hva som er «urimelig høyt» må man ta utgangspunkt i hva som er bakgrunnen for «gratisprinsippet»: at prinsippet skal sikre lik rett til utdanning uavhengig av økonomisk situasjon. Institusjonen skal på forhånd gi studentene god informasjon slik at utgiftene fremstår som påregnelige.

4. Forflytning mellom institusjoner

Forflytning mellom institusjoner i et regulert samarbeid (samarbeidsprogram, fellesgradsprogram) anses ikke som studieturer i denne sammenheng.

5. Samlingsbaserte studier

Reise og opphold til samlinger i studieprogram hvor undervisningen er samlingsbasert, er ikke studieturer. Studieturer i disse programmene følger de vanlige reglene ovenfor.

6. Egenbetalingsstudier

Utgifter til studieturer i kurs eller emner som det tas egenbetaling for etter **Forskrift av 15.12.05 om egenbetaling ved universiteter og høyskoler § 3-2**, kan dekkes av studentene.